

Imi amintesc de cum eram odata… si de cum mutam sau inventam muntii, construiam sau daramam poduri, asfaltam sau distrugeam poteci, doar-doar sa-mi duc la indeplinire visele, tintele, aberatiile… si, cam de fiecare data, ma amageam sa cred, prin ale mele retorice, de multe ori mitomanice, ca lumea nu e pregatita inca pentru viziunile mele, ca eu sunt un fel de doct sau semidoct (dar altfel), care le stie pe toate in ale muzicii extreme underground… si ca determinarea celor din jurul meu este mult mai palida decat focul necontenit care arde in mine.. si uite asa, de vreo 20 de ani, mi-am pus in practica cam tot ce mi-am dorit, in masura posibilitatilor acceptate si aprobate de mine: emisiune radio, revista, vizionari de concerte, organizari de evenimente, contactul direct cu trupele… dar totul directionat si gravitat in jurul acestui cuvant care poate sa nu insemna nimic, dar pentru mine inseamna totul: underground… apoi, timpul parca a inceput sa ia alte forme, dar eu tot nu aveam timp de a realiza acest lucru, egocentrismul meu exacerbat imi sufoca trairea, desi eu ma autoflagelam ca traiam intens… fugeam de spaima de a nu repeta chestii, de a nu deveni subjugatul copy-paste-ului uzual, de a repeta si de a face acelasi lucru, in fond, chiar daca, de cele mai multe ori, formele imi dadeau cica sensul si izvorul trairilor mele.

Am realizat apoi ca nu-mi place sa devin sclavul ideilor mele, chiar daca acest lucru ar suna pe cat de iresponsabil, pe atat de miserupist. La serviciu, la tot felul de intalniri, incercam sa exprim si sa transmit alor mei colegi ca autosuficienta este cel mai periculos "remediu" in care te poti plafona… Ca trebuie sa mergi mai departe, sa nu te opresti, sa fugi, fugi, fugi… sa fii primul, cel mai, cea mai, sa dobori toate recordurile, sa alergi pentru… acum chiar habar n-am pentru ce…

Autosuficienta este periculoasa pentru ca, odata acceptata, este foarte convenabil de trait cu ea, impreuna cu ea, alaturi de ea. Si de multe ori, ea poate fi confundata usor cu automultumirea!

Ei bine, am fugit ca nebunul zeci de ani, am scris, am vorbit, am facut spume la gura, am sufocat, plictisit sau chiar pierdut prieteni dragi din cauza religiei mele numita muzica…. Imi amintesc cum cuantificam banii prin timbrele pe care le cumparam zilnic, pentru a scrie la trupe si case de discuri, cum sortam banii din salariu pentru cd-uri si merchandise ale trupelor favorite… si da, fugeam intr-una pe acea banda rulanta invizibila, de cele mai multe ori inversunat si incrancenat ca ceilalti nu ma urmeaza, ca lor le e bine astfel… cand de-abia acum ar putea sa simta frumusetea trairilor lor… de fapt, erau ale mele…

Apoi am realizat ca sunt sclavul propriilor mele idei, ca nu mai are rost sa-mi si sa promit chestii, pentru ca va trebui sa le respect, chiar daca mi-as pierde bucuria de a le implini… Si asa am ajuns sa afirm peste tot ca nu stiu daca vor mai fi evenimente sub emblema DonisArt, ca mi-am pierdut motivatia, frumusetea intentiei, multumirea implinirii.

Si totul pana acum, cand am vazut o fotografie cu mine, de unul singur, pe zidurile RYMA, cu steagul DBE deasupra… da, de-abia acum se pare ca mi-am permis sa-mi acord ceva timp mie, sa ma uit in propria oglinda, sa vad ca, de fapt, totul a plecat de la mine, de la o idee… dar cine sunt eu sa decid ce e bine sau rau, ce trebuie sa faca unii sau altii… de ce trebuie sa fie totul ancorat in jurul unei singure persoane, care, de una singura, n-a reusit, in toti acest ani, sa faca altceva decat un singur lucru: sa fuga… probabil ca a facut-o frumos… dar doar atat.

Acum nu doar vad, chiar sunt oprit sau intrebat de cunoscuti si necunoscuti, de ce fug atat de mult, pentru ce fug ca nebunul, caci ma feresc si nu recunosc lucruri ce se intampla, ce exista si care prind viata… ca fuga mea ar putea distruge ceva ce deja creeaza bucurie, satisfactie, multumire… ciudata senzatie sa nu te mai simti singur in multime… ciudat este sa vezi cum oameni din toate colturile lumii tin sa multumeasca pentru ceva ce exista deja, familia DBE… si mi-am dat seama ca e timpul sa-mi si sa recunosc asta, sa nu mai refuz evidenta si sa nu mai fug iarasi de bezmetic… atatea cuvinte frumoase si sincere nu cred ca am primit in viata mea… sa fiu atat de emotionat (pana si dupa lacrimi) nu stiu sa fi fost vreodata…si da, vad, aud, primesc, citesc mesaje de le persoane cunoscute sau nu, care vorbesc de familia DBE, de o idee frumoasa imbratisata deja de Oameni Frumosi…

De ani de zile vad suflete care respira frumos aerul DBE…vad acel zambet neconditionat care ma paralizeaza pe loc… vad acea politete in priviri de la oameni pe care nu-i cunosc… adulmec discret acel bun simt care ma face sa ma deschid total… simt cum pot si vreau sa ma relaxez la maximum, sa privesc in pace si cu prietenie… realizez impacat ca sunt pregatit sa le descopar frumusetea si aura lor interioara, fara sa cer sau sa-mi ceara nimic in schimb… vad acei oameni pe care nu i-am vazut in viata mea pana acum dar cu care, parca ne cunoastem de o gramada de vreme… vad, simt si imi place sa ma bucur de armonia, chimia si bunatatea dintre si printre cei prezenti la DBE, fara a-mi cauta explicatii, motivatii sau repere logice. E frumos si atat!

Si da, am inteles, in cele din urma, ca mindset-ul tot la mine este, tot eu sunt problema: eu nu fugeam de sclavia ideilor proprii, ci de sclavia fugii propriu-zise, cu care am tot impartit timpul in acesti ultimi ani...

Toti cei prezenti la DBE 4 ne-am bucurat de un "Ritual", de un weekend normal, de o intalnire, de un moment in timp… Unii au venit setati sa vada doar o trupa, sau doua… altii poate mai multe… s-ar putea sa fi descoperit si altele, s-ar putea sa nu… s-ar putea sa fi intrat in atmosfera acestei exprimari atipice DBE si sa descopere detaliile intregului concept, s-ar putea sa nu… m-as bucura sa cred ca cei prezenti au rezonat cu feeling-ul DBE, care inseamna mai mult (sau mai putin) decat un simplu festival, unde, in cele mai multe cazuri, trupele vin, canta, fac sesiuni de autografe si foto si pleaca… acolo unde spectatorii vin, vad trupele preferate, beau 2-3 beri si pleaca… acolo unde totul se intampla foarte in scurt, asa cum stim si am fost invatati sa se intample… urmand sa povesteasca despre acele cantari pe alte terase, departe de aroma lasata de acei muzicieni, cu doar cateva ore inainte…

Si cu un preambul complet atipic, dar care imi statea pe creier, ajung acum la ceva mai palpabil…

S-a terminat si DBE 4, un ritual care mi-a consumat toate energiile si m-a descarcat complet de orice…

Inainte de toate, doresc sa remarc un lucru care m-a bucurat din cale afara: au fost extrem de putine persoane care au cumparat bilete pe zile… Asta ma face sa cred ca cei ce au venit au stiut pentru ce vin, sau la ce sa se astepte… Desi, pe asta cu asteptarile, o cam tot bag de ceva vreme si parca incepe sa ma supere: "sa nu ai asteptari pentru a nu avea dezamagiri"… dar citesc chiar acum un dialog intre doua suflete foarte dragi mie, in care unul (cealalta jumatate din Beauty of Pain, Lore) spune: "cand nu avem asteptari, atunci zburam si dansam si cantam printre nori"... Chiar ca aveam nevoie acum de ceva mai putin caustic, de sec, de abrupt, de dur, de barbatesc... si da, aceasta replica mi se pare mult mai impaciuitoare si inofensiva decat sagetile zodiei mele pe care le trag de ani de zile cu atat de multa satisfactie, prin exprimari complicate, cu subinteles si, de multe ori, cu rani adanci lasate in urma. Acum ma simt mult mai impacat, expresia lui Lore este pe cat de jucausa, pe atat de sugestiva... si ofera exact ceea ce iubesc eu: libertatea!

Un alt lucru pe care l-am remarcat cu placere a fost deschiderea aproape maxima a celor prezenti spre a plati biletul de eveniment. Cunosc o gramada de situatii in care presiuni de toate felurile au existat si au facut ca multe persoane sa intre la evenimente gratuit, prin combinatii pe care le-am acceptat, chiar daca nu le intelegeam. Sincer, nici acum nu le inteleg dar, cum am spus mai sus, aceste situatii au fost extrem de putine acum, ceea ce ma face sa cred ca suntem pe drumul cel bun... orice persoana ce intelege ca DBE nu a fost gandita niciodata ca o

sursa de venit isi poate arata sustinerea printr-un bilet platit... nu exista finantare din exterior, sponsorii sunt mai degraba prieteni care incearca sa minimeze gaura financiara, nu vin bani de undeva ca sa fie spalati altundeva... ca ceva sa poata sa existe, sa continue, trebuie sa urmeze principiul II al fizicii: unde e actiune, trebuie sa existe si reactiune... chiar daca cea din urma vine, de cele mai multe ori, cu o imensa intarziere... dar vine; si asta conteaza! Pentru ca mobilizeaza speranta spre ceva frumos caruia nu i se vede prea repede teama apusului prematur.

DBE nu sustine ideea de acreditare de presa, pentru ca nu vrea sa vada diferente intre oamenii de presa, public sau artist... poate si de asta, aproape nici un site de muzica din Romania nu a avut actualizat, inainte de eveniment, datele finale despre cel de-al 4-lea Ritual. Nu ma bucura acest lucru dar nici nu ma intristeaza, asta e.

DBE nu are guestlist, pentru ca nu crede in ideea ca unii sunt mai mari decat altii... sau mai importanti... sau speciali...

Exista insa o lista de prieteni care vin permanent la evenimentele DonisArt si care au primit invitatii personale, nu ca ar face parte din ceva sau ca reprezinta ceva... si-au "castigat" dreptul de a fi invitati permanenti iar pentru DonisArt este o onoare sa se bucure de prezenta lor.

DBE nu are opening bands sau headlineri, pentru ca nu crede in diferentieri sau tabieturi ce functioneaza foarte bine in afara... Majoritatea trupelor vin sa cante de placere, sa petreaca un weekend relaxant alaturi de prieteni noi si vechi. Spiritul Underground nu inseamna egalitate utopica, ci gandire uniforma cand e vorba de pasiune si dedicare...

Sunt convins ca pentru unii, multe trupe au fost ori prea zgomotoase, ori prea plictisitoare, fara miscari scenice impresionante sau comunicari excesive "rockeresti", cum se cade la evenimente de gen… S-ar putea ca acestia sa ramana cu un gust amar, daca nici atmosfera DBE nu a reusit sa echilibreze acest lucru…am citit chiar ceva in acest sens si imi pare rau pentru cei ce nu au reusit sa se integreze sau sa vibreze… dar, ca intotdeauna, problema e la fiecare din noi, nu la ceilalti! Insa le multumesc ca au venit si ca au incercat!

Altii s-au grabit sau chiar continua sa se grabeasca in a face comparatii, chiar intre editiile DBE… Daca asa simt, nu am ce fac… Frumos ar fi sa accepte aceste momente in timp asa

cum sunt ele, fara criterii logice sistemelor noastre cotidiene, dar fara sens pentru trairile care ar putea sa se intample… Chiar am vazut pe cativa care ma priveau parca cu o usoara tristete, caci se asteptau sa fie mult, mult mai multa lume... altii imi spuneau ca audienta este impresionanta atat ca numar cat si ca atitudine…Simteam ca atarna, totusi, undeva in aer, intrebari despre numerologie, cantitate, topuri… si le-am transat foarte rapid si categoric, pentru a nu le lasa sa le intetoseze mintile, sa ii intoarca la acel cotidian pe care imi propusesem sa-l fac uitat, macar pentru 2-3 nopti.

Apreciez sinceritatea si intentia mesajelor, le-am receptionat pe cat mai multe din ele cu mult drag, chiar le multumesc tuturor, insa DBE a fost nascut din dragoste si pasiune… si cat va exista DBE, nu se va abate de la aceste atribute neconventionale, nelimitate si neincadrabile in repere cantitative… DBE iubeste conceptul minimalist, plin de normalitate si de traire intensa iar Spiritul Underground este izvorul care da sens si vibratii la tot ceea ce exista astazi… si da, acum sunt convins ca exista DBE, ca exista deja o familie DBE, ca exista o familie de suflete frumoase care simte, traieste si rezoneaza cu ceea ce se intampla. Si nu pot decat sa fac o mare plecaciune in fata tuturor si sa le multumesc din toata inima!

Cat despre ceilalti, nu stiu daca are rost sa povestesc, caci ceilalti au simtit, au rezonat, au vibrat… au fost 3 nopti intense, fiecare cu propria-i aura, fiecare cu propria-i implinire, intr-un mod unic si personal.

Focul de tabara a fost poate cel mai bun prilej pentru ca cei prezenti acolo inca de joi seara sa inceapa sa se salute, sa se cunoasca, si sa-si impartaseasca rostirile nerostite.

Inainte de miezul noptii unii si-au pierdut rabdarea si s-au dus la culcare, altii intrebau in stanga si in dreapta cand incepe "Marele Foc"… nu era pregatit a fi nimic mare, nimic special, decat un simplu foc de tabara, la miezul noptii, cand treceam efectiv pe 17 august. Edmond si cu Ovi s-au asezat si ei langa foc, cu o mandolina si ceva percutii, si ne-au facut sa nu ne simtim stingheri, pana ce focul si-a intrat in rol! Se pare ca "Ritualul Focului" si-a atins scopul: relaxare totala.

Pe de alta parte, DBE 4 a fost un consummator de energie pentru mine… Nu cred sa fi trait un stress mai mare vreodata… de la faptul ca la 4 artisti s-au pierdut bagajele in avioane (acolo avand instrumentele) si pana la finalul evenimentului, cand habar n-aveam daca ultimele doua trupe, sau macar una din ele, va mai putea sa-si sustina reprezentatia, din cauza orei tarzii in noapte… Aprobarile pentru decalare de program nu au fost sustinute acolo unde ma asteptam

sa se intample (am aflat doar cu o zi inainte ca am fost refuzat cu legea in mana) iar lucrurile au luat o intorsatura incredibila pentru mine…

Dar totul s-a terminat cu bine, multumesc tuturor celor care au stiut aceste detalii si si-au dorit prin toate modurile posibile de a se ruga sa iasa bine… si a iesit bine… probabil ca acum va inchipuiti ce dorinte imi puneam in fiecare lampion pe care il pregateam pentru acea superba bolta cereasca, plina de stele si linistita ca nicicand!

Iar cand TKDE au terminat reprezentatia, cele 11 lampioane, desprinse in cca 5 minute, mi-au dovedit ca cel de-al patrulea Ritual a luat sfarsit… cu bine… si a fost frumos, da…

Despre trupe si atmosfera, in curand veti putea vedea un montaj, SAGA DBE 4, care va vorbi, fara cuvinte, despre ce si cum a fost acolo... si, ceva mai tarziu, inregistrarea concertelor.

DBE 4 s-a dus… e timpul pentru o pauza… lunga sau scurta, fiecare dupa cum simte… eu stiu deja ca, fara falsa modestie, cu cat intru mai mult in toamna, nostalgiile verii, a amintirilor de vacante si concedii imi vor cotropi memoria… si, printre ele, aroma unui weekend de vara tarzie, ma va face sa oftez ca s-a terminat… dar voi ramane bucuros ca l-am respirat… intens….

Si, prin el, mi-am obtinut echilibrul interior, pacea interioara, multumirea si linistea de care probabil aveam multa, multa nevoie.

Despre eveniment, am gasit deja rostiri care au facut-o mult mai bine decat as fi putut eu sa o fac:

http://www.mixtopia.ro/music/festivaluri/dark-bombastic-evening-4-18-trupe-14-stiluri-2-zile-underground

http://oblivionesse.com/2012/08/19/oricat-de-intunecos-ar-fi-cineva-tot-vrea-sa-alinte-un-micut-catel/

http://www.citadinul.ro/2012/08/dbe4-pentru-totdeauna/

http://www.treibetivi.net/2012/08/21/dbe4/

Cu prietenie,

Doru

PS. Termin aceasta saga subiectiva cu un scurt mesaj de la o prietena care, prin cele scrise, mi-a transmis sinceritatea si caldura ei: "Fii ceea ce esti, nu ceea ce trebuie sa faci." Multumiri tuturor, sa ne revedem sanatosi si cu pofta de viata la KRUNA Neios, la Brasov, pe 8 decembrie, un alt eveniment de o intensitate colosala, cel putin pentru schimbarile mele interioare din ultimii 2-3 ani. Probabil ca atunci voi sti ce se va intampla in 2013 cu DonisArt... Pana atunci, repaus si apoi pregatire intensa pentru evenimentul ce, an de an, imbratiseaza cumva ziua mea de nastere...

SURSA: Kogaionon Magazine